

νειού τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζίης—πράγμα τὸ ὅποιον ἄλλως τε ὅσον ματαίως, τόσον διαπύρως εὐχομαι—δὲν θὰ ἠλεκτρίσθῃ ἐκ τῆς ἀφάτου ἐκείνης ἠδύτητος ὑφ' ἧς ἠλεκτρίσθη πρὸ εικοσιπενταετίας πρὸ τῆς θεᾶς ἐνός ζυλίνου ἵππαρίου, τὸ ὅποιον μοῦ ἔφερον ὡς δῶρον τῆς πρωτοχροναίας ὁ πάππος μου. Ἄλλ' ἀφ' ἐτέρου καὶ πόσον δίκαιον ἔχουν οἱ πιστεύοντες ἀδιστακτως ὅτι, ἂν διὰ τὰ παιδία ἢ εὐτυχία ἐν τῷ βίῳ συνίσταται εἰς τὸ νὰ λαμβάνουν, δι' ἡμᾶς τοὺς ἄλλους, οἵτινες δὲν εἴμεθα παρὰ μεγάλα παιδία ἢ εὐτυχία ἐν τῷ βίῳ συνίσταται εἰς τὸ νὰ δίδωμεν.

Καὶ δι' αὐτὸ κεκλιμένος πρὸ τοῦ γραφείου μου φυλλογῶ μὲ πόθον καὶ μὲ ὄρεξιν τὸ Χριστουγενιάτικον τεύχος τῆς Παρισινῆς Illustration. Καὶ δι' αὐτὸ εὐρίσκω τόσον βαθύν, τόσον ἄρμονικόν καὶ ἀλησμόνητον τὸν στίχον τοῦ γάλλου ποιητοῦ τὸν ὅποιον ἀναγινώσκω ἐν μιᾷ τῶν σελίδων του :

Le seul bonheur qu'on a vient du bonheur qu'on donne !

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΔΩΡΑ

ΣΥΖΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀλήθεια, δὲν εἶνε εὐχάριστον, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὸ ἀποφύγωμεν.

Η ΚΥΡΙΑ. — Βέβαια.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀφοῦ ἐγευματίσαμεν καὶ τρεῖς φορές εἰς τὸ σπίτι των.

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἐχομεν τὴν ὑποχρέωσιν...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀλλέως θὰ μᾶς πάρουν διὰ παρασίτους. Πρέπει λοιπὸν κἄτι νὰ χαρίσωμεν τῆς κυρίας.

Η ΚΥΡΙΑ. — Σὰν τί;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Αἶ, ξεύρω κ' ἐγώ; ἐσύ νὰ εὖρης τίποτε κατάλληλον.

Η ΚΥΡΙΑ. — Κανένα κόσμημα... ἓνα βραχιόλι...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Δηλαδὴ τὸ ὀλιγώτερον διακοσίων δραχμῶν ἱστορία τῆς εἶνε πολὺ.

Η ΚΥΡΙΑ. — Τί νὰ γείνη; ἀφοῦ ἐφάγαμε καὶ τρεῖς φορές ἔς τὸ σπίτι της.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Τοῦλάχιστον νὰ ἦσαν τῆς προκοπῆς τὰ γεύματα!

Η ΚΥΡΙΑ. — Ματι νὰ μὴν τὴν πιάσῃ τὴν μαγειρικὴ της καὶ τὴν νοικοκυροσύνη της!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Μάλιστα τὸ τελευταῖον! Τὸ ἐνθυμοῦμαι καὶ ἀνακατῶνεται τὸ στομάχι μου. Μὰ νὰ σοῦ 'πῶ, γυναῖκα, ἀπὸ τέτοια τραπέζια ἠμπορεῖ κανένας νὰ βγάλῃ τὴν ὑποχρέωσιν καὶ μὲ μικρότερον δῶρον.

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἐνα δακτυλίδι...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Πάλιν τοὺς πληρώνομεν διπλά τὸ φαγὶ ποῦ ἐφάγαμεν. Ἐνα φθηνότερον πράγμα.

Η ΚΥΡΙΑ. — Τότε μία ὀμπρέλλα φθάνει.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀλήθεια! θαρρῶ μάλιστα πῶς δὲν ἔχουν καὶ ἀρκεταὶς ὀμπρέλλαις εἰς τὸ σπίτι. Εἰς τὸ τελευταῖον τραπέζι...

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἐκεῖνο τὸ βρωμοτράπεζον, ποῦ μᾶς ἐτάισαν ὅλο χορταρικά σὰν νὰ ἤμεθα κατσίκαις...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Καὶ ἓνα κρέας ποῦ ἦτον σὰν μεντζεσόλα... Ἐνθυμοῦμαι πῶς ἔβρεχε ὅταν ἦτον νὰ φύγωμεν καὶ οὔτε ἐστειλαν νὰ μᾶς φέρουν ἀμᾶξι, οὔτε κἂν μᾶς ἔδωκαν ὀμπρέλλαις.

Η ΚΥΡΙΑ. — Καὶ ἐχάλασα τὸ πράσινόν μου φόρεμα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Κ' ἐγὼ τὸ 'ψηλό μου καπέλλο.

Η ΚΥΡΙΑ. — Καὶ γιὰ τὸ εὐχαριστῶ νὰ δώσωμεν τώρα καὶ τριάντα δραχμὰς νὰ τῆς πάρωμε ὀμπρέλλαν τῆς κυρίας. Πολὺ τῆς πᾶει κἄτι φθηνότερον.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἄ, εὐρῆκα! μία τούρτα εἶνε ἀρκετή.

Η ΚΥΡΙΑ. — Καὶ μὲ τί δόντια νὰ τὴν φάγῃ ἢ κακομοῖρα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἐνα μπουκέτο λοιπόν.

Η ΚΥΡΙΑ. — Μοῦτρα γιὰ ἄνθη. Τρυφερὰ ὑπαρξίς, βλέπεις, ποῦ πιάνεται καθε ἡμέρα μὲ τὸν ἄνδρα της.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Τί; δὲν ζοῦν καλά;

Η ΚΥΡΙΑ. — Σὰν τὸν σκύλον μὲ τὴν γάτα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Καὶ θὰ τῆς στείλωμεν καὶ δῶρον γιὰ νὰ φανῇ πῶς τάχα εἴμεθα μὲ τὸ μέρος της; Ὅχι, ποτέ. Στείλε τὰ ἐπισκεπτήριά μας εἰς ἓνα φάκελλον καὶ φθάνουν.

Η ΚΥΡΙΑ. — Μὰ τὸ ξεχάσαμεν πῶς πέρυσιν μοῦ εἶχαν στείλῃ ἓνα ὠραῖον χαλάκι. Ἴσως μοῦ στείλουν καὶ φέτος τίποτε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Καὶ πρέπει νὰ σου στείλουν γιὰ νὰ μᾶς ξεπληρώσουν τὴν χάριν ποῦ τοὺς κάμνομεν νὰ πηγαίνομεν εἰς τὰ τραπέζιά των.

Δε

[Μίμησις]

